Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 100 (451)

Середа, 23 серпня 1961 р.

Ціна 2 коп.

Славними ділами зустрінемо XXII з'їзд КПРС

МОЛОДІ ПРАЦІВНИКИ ФЕРМ, ПАМ'ЯТАЙТЕ:

наше зобов'язання в цьому році—надоїти не менше 3000 літрів молока від кожної корови, відгодувати 270 тисяч голів свиней і 90 тисяч голів великої рогатої худоби

ХОРОШИМИ ділами славиться молодіжна ферма колгоспу імені Сталіна Новоархангельського району. Кожна з доярок, наслідуючи почин Марії Савченко, взялась доглядати по 22 корови. Однією з кращих доярок є Ніна Мазуренко, яка вже одержала близько двох тисяч літрів молока від кожної фуражної корови.

На знімку: Ніна МАЗУРЕНКО.

Фото А. ДІБРОВНОГО.

МАЙСТЕР—ЗОЛОТІ РУКИ

ЗРОСТОМ Іван не видався, та все ж вродою не обділений — широкоплечий, чорнявий. А головне — руки у хлопця золоті. Адже Іванові Столярчуку недарма одному з небагатьох на агрегатному присвоєно звання «Майстер—золоті руки».

16 років було юнакові, коли він вперше прийшов на завод. І зараз йому не так вже й багато — двадцять п'ять. Та не вік визначає ціну людини, а її діла. На весь завод прославився молодий робітник своїм вмінням, кмітливістю.

Спочатку працював учнем токаря. Але скоро із учня виріс до кваліфікованого робітника. На своєму верстаті він день у день перевиконує змінні завдання, але це вже не єдине стремління комсомольця. Йому хочеться освоїти також досконало інші спеціальності. Допитливість і працьовитість допомогли здійснити і цю мету. Порівняно небагато часу пішло на те, щоб освоїти прийоми роботи фрезерувальника, шліфувальника, свердлувальника.

У більшості робітників одна вимога до верстата — аби був справним, не підводив. А Івану цього замало. Досконало вивчивши будову верстата, Іван зміг обходитись без наладчика. Це вміння молодого робітника не залишилось непоміченим. І коли потрібен був наладчик на поточній лінії по обробці деталей другого класу точності, цю посаду запропонували Столярчуку. Тепер не за одним, а за десятками верстатів доводилось стежити. Та механізми були йому покірними, служили безвідмовно, а зміна стала передовою у цеху.

З допитливості, як відомо, починаються відкриття, винаходи. Скоро й Іван подав свою першу раціоналізаторську пропозицію. Зараз їх у нього на рахунку чимало. Лише за два роки впровадження його пропозицій дало 4000 карбованців економії. Непоганий вклад у фонд семирічки!

Дуже цінна остання пропозиція Столярчука: обробку бронзової втулки, яка проводилась у дві операції і на двох верстатах, він замінив однією операцією. Умовно-річна економія від впровадження цієї пропозиції становить 3200 карбованців.

Хлопець щедро повертає людям те, що вони дали йому, — вміння, знання. Якщо в цеху з'являється новачок, Іван з великим задоволенням допомагає йому оволодіти професією, увійти в робітничу сім'ю повноправним членом. Зараз підопічною Івана є Алла Остапенко. Ще недавно вона була школяркою, а вже скоро при допомозі Івана стане непоганим токарем.

Люблять робітники свого енергійного і вмілого товариша. Нещодавно вони від усього серця привітали його з присвоєнням звання ударника комуністичної праці. Передз'їздівське змагання викликало нову хвилю трудового піднесення у Івана Столярчука — одного з багатьох ентузіастів, які перетворюють в життя накреслення семирічки.

О. ЛАДАН,
заступник секретаря комсомольського комітету Кіровоградського агрегатного заводу.

19 серпня учасники зльоту-зустрічі перших комсомольців Кіровоградщини в міському парку культури поклали вінки біля пам'ятника В. І. Леніну.

На знімку: учасники зльоту-зустрічі біля пам'ятника В. І. Леніну співають партійний Гімн «Інтернаціонал».

Докладний звіт про зліт-зустріч читайте на другій сторінці.

Тривожний сигнал

А керівникам байдуже

НА ВІДГОДІВЛІ великої рогатої худоби, зокрема бичків, в колгоспі «Радянська Україна» я працюю четвертий рік. За цей період здобув уже немалий досвід догляду за тваринами. Але зараз я хочу розповісти не про це, а про те, як день у день гіршають показники моєї роботи. Особливо ж незавидні вони в цьому році.

Минуло три місяці, як ми худобу вивели на пасовисько в літні табори. І якщо в травні я добився середньодобового приросту живої ваги кожної тварини по 1000 грамів, то в червні він становив 860, а в липні — 700 грамів.

В чому ж справа? Невже я розучився випасати худобу? До речі, в нашому колгоспі тварини відгодовуються, по суті, лише влітку, а взимку їх тримають на такому раціоні, щоб тільки дотягнути до весни живими. Та цієї зими, як я не «тягнув», двоє бичків таки загинуло.

Вся справа в тому, що керівники артілі зовсім не турбуються про відгодівельні групи худоби. В червні телятам не було згодовано жодного кілограма зеленої маси. В липні годівля стала ще гіршою.

Не перший рік ми ставимо питання про те, щоб для відгодівлі використовувати клин в 18 гектарів, за півсотні метрів від табору. Та нашої вимоги не задовольняють.

Зараз настав вирішальний місяць відгодівлі худоби, а випасати її ніде. Підгодівлі теж немає. А голова колгоспу т. Оводенко наказує пасти теляг на бур'яні, зауважуючи при цьому: «Якщо бур'ян не їдять, значить, не голодні».

Контрольне зважування не провадиться; зоотехнік т. Багмет у нас буває рідко, а завідуючий фермою великої рогатої худоби т. Гонтар за все літо жодного разу не навідався. Секретар комсомольської організації В. Євсеєнко не знає, мабуть, де й табір наш, бо за чотири роки я його тут не зустрічав.

Дивно: як можуть керівники нашого господарства залишатися такими байдужими? Адже колгосп по продажу м'яса державі іде в числі відстаючих.

Б. БОНДАР,
скотар колгоспу «Радянська Україна» Новопразького району.

6 2500

ОСЬ уже півроку утримує перехідний червоний вимпел колгоспу Неоніла Чирка. Дівчина працює дояркою в артілі «Росія» лише рік, та досягнення в неї чималі. З початку року на кожну корову має більш як по 2500 літрів молока.

До дня відкриття XXII з'їзду КПРС наздогнати кращу доярку району О. І. Прушинську — таку мету поставила перед собою дівчина. І вона її, звичайно, досягне.

Л. БАЖАТАРНИК.
Ульяновський район.

ЛЮБЛЮ свою роботу

ДЕВ'ЯТЬ років працювала я в рільничій бригаді колгоспу імені Сталіна. Буряки вирощувала. А в минулому році вирішила піти на ферму. Набрала собі групу маленьких теляток і стала доглядати за ними. Нова робота мені полюбилася, і за весь час у мене не було жодного випадку хвороби чи падежу молодняка.

Нещодавно з моєї групи виділили чотирьох бичків для вирощування племінників. З решти телят вирощу корів і стану біля них дояркою. Тоді вже позмагаюся з нашими передовиками за першість.

Г. СІКОРСЬКА,
телятниця колгоспу імені Сталіна Голованівського району.

Повчальний семінар

У КОЛГОСПІ імені Леніна Новгородківського району цікаво пройшов семінар молодих доярок Новгородківського району. Учасники семінару уважно оглянули ферми, ознайомилися з методами праці місцевих тваринників.

Про секрети своїх успіхів розповіли гостям Поліна Валаєва, Варвара Бондаренко та інші доярки ферми комуністичної праці.

К. РУБЕЛЬ,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Зліт - зустріч перших комсомольців Кіровоградщини

Міцні обійми, спогади

ЮНІСТЬ! Як оспівати твою чудову, неперевершену красу? Де знайти ті слова, щоб розповісти про твою натхненну трудову вдачу, про твої зоряні вечори і повні незабутньої чарівності рожеві світанки! В юності ми знайомимося з людьми, які потім стають найближчими, найдорожчими у світі.

Юність! Ти прекрасна в будь-якому вигляді. Але коли ти формувалась під свистом петлюрівських і денікінських куль, коли бачила шибениці, на яких гойдались трупи твоїх молодих товаришів, коли на кожному кроці тебе підстерігала небезпека потрапити до рук бандитів Махна чи Григор'єва, тоді пам'ять про тебе стає особливо дорогою і міцною.

Роки, наче води могутньої річки, течуть непомітно і швидко. Якось зовсім несподівано комсомолець і комсомолка стають батьками. Сива паморозь вкриває скроні і густе мереживо зморшок — обличчя. Підкрадається старість! Старість? Ні, це зовсім не те слово. Воно не підходить до тих, чиї серця б'ються гаряче, хто на все життя зберіг відчуття молодості. В ці роки надзвичайно сильним стає бажання приїхати в місто своєї буремної бойової юності, зустрітися з друзями, оглянути пам'ятні місця, дізнатися, чи гідно несуть естафету першого покоління комсомольці шістдесятих років.

Життя розвело засновників комсомольської організації Кіровограда в різні кінці нашої неосяжної Батьківщини. Але коли вони одержали запрошення прибути на зліт-зустріч перших комсомольців, їх не злякала далека відстань, не зупинила зайнятість на роботі. З Москви і Києва, Тули і Одеси, Харкова і Курська, Горького і Новосибірська їхали вони до Кіровограда.

На вокзалі, аеродромі, автобусній станції відбувались найнесподіваніші, до сліз хвилюючі зустрічі.

На знімку: письменник Є. ПОПОВКІН дає автограф.

... Ось із вагону виходить середніх років кремезний чоловік. Він ставить на перон чемодан, оглядається. Добрий день, Кіровограде! Здрастуй, рідне місто! Ось я і знов відвідав тебе. Як давно не ходив я по твоїх затишних вулицях, як давно не милувався твоїм чудовим зеленим вбранням. Чи живе тут зараз хтось з бойових друзів? Мабуть, ні. І раптом:

— Женя! Женька, з приїздом!

Відомий письменник, головний редактор журналу «Москва» Євген Поповкін кілька секунд з недовірливою радістю вдивляється в людину, яка стоїть перед ним, а потім — міцні обійми...

— Мишко, справжній Мишко! — вигукнув автор «Сім'ї Рубанюк». — Оце так зустріч!

Колишній секретар комітету комсомолу заводу «Червона зірка» Михайло Матвійович Заславський гаряче вітає старого товариша, який колись працював секретарем Новомиргородського райкому комсомолу. Є про що поговорити, є що згадати! Адже стільки разом пройдено важких доріг, скільки зроблено! Це ж вони та їх покоління

...отважно жили и неловко
Глотали чай вприкуску по утрам,
Обедали в буфетах и столовках
И одевались лишь по ордерам.

— Значить, літератором став? — запитує Михайло Матвійович. — Читав, читав твої твори. Молодець! Шкода, Сава Голованівський не приїхав. Обіцяв ще на прем'єру своєї «Дальньої луни» (її поставив наш театр) прибути.

— Ну, а ти чим зараз займаєшся? Де працюєш?

— Відпрацювався, — з легким смутком відповідає М. Заславський. — Тепер на пенсії...

Хтозна, скільки б точилася ця невимушена розмова, коли б ветеранів не оточила юрба молоді, не засипала квітами.

А он трохи осторонь в обіймах Григорія Козлова (тепер він працює головою обкому профспілки працівників будівництва і промислових матеріалів) генерал-майор Михайло Михайлович Скирда. Багато тисяч марок обіцяли фашисти в роки Великої Вітчизняної війни за голову секретаря підпільного обкому партії М. М. Скирди. Фашисти посилали в Чорний ліс каральні експедиції, влаштовували повальні облави — все безуспішно. А партизанські загони, керовані підпільним обкомом партії, руйнували мости, підпалювали склади зі зброєю, знищували окупантів.

Всюди, куди не кинеш оком, бачиш схвильовані, радісно збуджені обличчя. Всюди сміх, веселий гомін, жарти. Вже немолоді люди вдивляються один в одного, пізнають і не пізнають старих друзів. Нелегко це! От,

На знімку: зустрілись перші комсомольці І. Д. ДЕМЧЕНКО (справа) і А. Й. ДУБРОВСЬКИЙ (зліва).

наприклад, А. Р. Герман. Хлопчаком, напівроздягнутий, залишив він Кіровоград. А тепер він — конструктор Горьківського автомобільного заводу.

Простим солдатом розпочав свій бойовий шлях Андрій Олейніков. Часто не маючи потрібної зброї, голодний, роздягнутий бився він і його товариші в Знам'янських лісах з бандами. А через чверть віку А. Олейніков знов повернувся до Знам'янки, але вже генералом, командиром дивізії, яка визволяла Кіровоградщину від фашистських окупантів.

Зустрічі, зустрічі... Вони почалися зразу ж після приїзду ветеранів і продовжуються й досі: на вулицях, на підприємствах, в учбових закладах.

Через 38 років

МИ БУЛИ свідками хвилюючої зустрічі новоукраїнської молодіжної делегації з своїм земляком Аркадієм Йосиповичем Дубровським. Народився він в м. Новоукраїнці. В роки громадянської війни вступив у комсомол, разом з товаришами воював проти ворогів радянської влади. Ну, а потім...

— Розкажіть, Аркадіє Йосиповичу. Це ж дуже цікаво, — просить Таня Черненко, ланкова з колгоспу імені Енгельса.

— Комсомол послав мене в 1922 році в льотну школу. Саме тоді партія кинула клич: «Молодій республіці потрібні льотчики». Пригадую, вчили нас спеціалісти — офіцери царської армії. Коли один з них дізнався, що я комсомолець, він був дуже незадоволений. «Ваша справа, — каже, — мітингувати. Хорошим льотчиком ви ніколи не станете». Та як він жорстоко помилився. Комсомольці наполегливо оволодівали льотною справою, ставали справжніми асами. Не один з моїх товаришів по навчанню прославив своїми подвигами Вітчизну в роки Великої Вітчизняної війни. А я став льотчиком-випробувачем, довгий час літав на найновіших машинах. Маю дев'ятнадцять урядових нагород.

— Ви вже заїжджали в Новоукраїнку? — запитує доярка Надія Дишлевз.

— Так. Але, уявіть собі, я не пізнав її. Колись це було бідненьке село. А тепер — місто! І в'їзд такий гарний обладнали. Світла ж стільки, море електричного світла. А до революції це село десятками років залишалось непривабливим, розореним.

Правду кажучи, як тільки приїхали ми з дружиною в Новоукраїнку, відразу попрямували в райком комсомолу — пригадали молодість. Але було вже пізнувато, і райком виявився закритим. Доведеться іншим разом завітати.

— Будь ласка, будь ласка — сердечно запрошує секретар Новоукраїнського райкому комсомолу Анатолій Литвин. — Завжди зустрінемо як дорогого гостя.

Довго ще тривала ця розмова. Аркадій Йосипович розповідав про школу, в якій вчився (зараз це середня школа № 4), про те, яке враження на нього справили заасфальтовані вулиці Кіровограда, безліч нових будинків, квіти і зелень тінистих парків і скверів.

Юнаки і дівчата уважно слухали розповідь старшого товариша, ставили все нові запитання.

І ще б довго тривала ця бесіда. Але вже он ветерани комсомолу, представники громадськості, делегації з районів шикуються, щоб вирушити до пам'ятника В. І. Леніну в центральний парк. Колона йде від українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького в напрямі парку.

В урочистій тиші покладають вінки до підніжжя пам'ятника. «Дорогому вождю і вчителю В. І. Леніну», «Вождю світового пролетаріату В. І. Леніну» — майорять написи на червоних стрічках серед живих квітів і ялинових гілок. Юні піонери-ленінці несуть почесну варту. Їм цього хвилюючого дня не забути ніколи в житті.

Учасники зльоту-зустрічі співають «Інтернаціонал».

Юнь рапортує ветеранам

СЬОМА година вечора. За столом президії займають місця ветерани комсомолу Кіровоградщини, представники громадських організацій. Секретар обкому комсомолу **О. Ф. Мальований** коротким вступним словом відкриває зліт-зустріч. З гордістю говорить він про маяки області — кращих доярок, свинарок, механізаторів, про юнь, яка підхоплює і продовжує славні традиції комсомольців 20-х років.

Слово надається бригадирові колективу комуністичної праці заводу «Червона зірка» **Альбіні Кравцовій.**

— Дорогі наші гості. Ми раді доповісти вам, що взяті бригадою свердлувальниць зобов'язання на честь XXII з'їзду партії з честю виконані. Семигодинне завдання ми виконуємо за 5 годин. Кожна з дівчат бригади може замінити подругу на будь-якій операції. В проекті Програми КПРС говориться про те, що кожний будівник комунізму повинен виховувати в собі чесність і правдивість, почуття справжнього колективізму.

Альбіна розповідає, що в бригаді свято пам'ятають комуністичну заповідь: «Зробив сам — допоможи товаришеві». Дівчата взяли шефство над двома бригадами свердлувальниць і допомагають їм здобути звання комуністичних колективів.

Дружними оплесками зустрічають учасники зльоту повідомлення А. Кравцової про те, що її бригаді, яка першою в області почала змагатись за звання колективу комуністичної праці імені XXII з'їзду КПРС, це високе звання присвоєно.

— Ми віддамо весь жар молодих сердець справі будівництва комунізму, — заявляє А. Кравцова. — Тій справі, за яку ви йшли на бій з ворогом.

— Дозвольте запевнити вас, що будемо з року в рік примножувати славні комсомольські традиції, — продовжує думку попереднього промовця **Катерина Захаренко**, доярка колгоспу «Україна» Гайворонського району. — Ви разом з комуністами звершили революцію, відбивали навали різних банд і білогвардійщини. Вихованці комсомолу Юрій Гагарін і Герман Титов навіки прославили Батьківщину, злетівши в космос. А ми натхненною працею звеличуватимемо рідну країну.

Дівчина розповідає про славні діла комсомольців артілі. Юнь взялася зібрати не менше як по 66 центнерів кукурудзи в зерні з гектара, заготовити 4 тисячі тонн силосу, що становитиме по 25 тонн на корову.

На трибуні робітниця «Кременчукгесбуду» **Галина Вовк.**

— Ми заздримо вам, що ви були учасниками революційних битв, що дехто з вас бачив Володимира Ілліча Леніна. Але і нам є чим пишатись. Наш час — час розгорнутого будівництва комунізму, час космічних польотів. Комсомольці ударної будови разом з молоддю, з робітниками старшого покоління працюють так, щоб прискорити прихід комунізму, електричним сяйвом освітлювати шлях у майбутнє. На два роки раніше строку закінчуємо ми спорудження одного з енергетичних велетнів на Дніпрі. ГЕС вже виробила півтора мільярда кіловат-годин дешевої електроенергії. До здачі станції державній приймальній комісії ми потрудимось ще з більшим завзяттям. Я пропоную всім учасникам зльоту-зустрічі обов'язково зустрітися разом через 20 років, — під бурхливі оплески всього залу закінчує свій виступ Галина.

Від імені членів ланки кукурудзоводів колгоспу імені Леніна Новопразького району вітає ветеранів комсомолу **Галина Мальована.** Комсомольський привіт від олександрійських гірників передає член бригади комуністичної праці Семенівсько-Головківського вугледрозрізу **Микола Орел.** Кожний виступ — це рапорт про трудові перемоги на честь XXII з'їзду партії, про хід виконання взятих зобов'язань.

З великою увагою вислухали присутні виступ секретаря Новоукраїнського райкому комсомолу **Анатолія Литвина.**

— Дозвольте вітати вас, наші дорогі гості, від імені молодого покоління, від душі подякувати за ту велику плодотворну роботу, яку ви проводите зараз в ім'я процвітання нашої Вітчизни. Багато хто з вас уже на пенсії, та роки не можуть пригасити комсомольського запалу в серцях. Спасибі вам за прапор, який ви здобули в борні і вручили нам. Клянемося, що пронесемо його до світлих вершин комунізму.

Вітати перших комсомольців Кіровоградщини прийшли юні піонери. Вони проходять поміж рядами до столу президії і кожному ветерану комсомолу пов'язують червоний галстук, вручають букети свіжих квітів.

Ветерани рапортують юним

А ЯК же прожило ці десятиріччя перше покоління комсомольців? Чи залишилося воно вірним бойовій молодості? Чи не зрадило ідеалам юності?

— Я хочу від імені всіх колишніх комсомольців, — сказав **Євген Поповкін**, — висловити сердечну подяку всім організаціям Кіровограда за те, що нам була надана можливість зустрітися разом напередодні XXII з'їзду партії. Знайте, дорогі молоді друзі: ми ніколи не забували, звідки ми вийшли, де знаходиться наш комсомольський дім. Кіровоградщина — це наша батьківщина. Ми радіємо вашим успіхам, розділяємо з вами недоліки. Ми завжди старались жити так, щоб бути гідними своїх дорогих земляків!

Місце Є. Поповкіна на трибуні займає секретар Черкаського обкому партії **Степан Омелянович Стеценко.** Він розповідає про важку, повну небезпеки роботу ветеранів комсомольського руху.

— Ми працювали, не знаючи втоми, не завжди було що одягнути, що поїсти. І все-таки працювали. Що ж допомагало нам? Висока, комуністична, ленінська ідейність. І мені дуже приємно і радісно бачити, що ці риси властиві і нашим спадкоємцям — розумним, освіченим, готовим виконати будь-яке завдання.

Дорогі товариші, для себе особисто я вважаю цей зліт місцем клятви двох поколінь. Так давайте ж дамо перед рідною партією священну присягу завжди бути готовими відгукнутися на її заклик.

Один за одним виступають ветерани. Розповідають про своє життя, діляться творчими планами, бажають молоді успіхів в праці й відпочинку.

І коли слухаєш ці виступи, серце наповнюється гордістю за своїх батьків, старших братів, за тих, хто у важких умовах прокладав першу борозну, був засновником комсомолу на Кіровоградщині.

В той святковий вечір сотні кіровоградців, які були присутні в залі філармонії, дали урочисту клятву в усьому наслідувати ветеранів.

На знімку: секретар Черкаського обкому КП України т. СТЕЦЕНКО розмовляє з групою молоді.

Фото В. КОВПАКА.

Перепис загальноосвітніх шкіл та їх матеріальної бази

У відповідності з дорученням ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР органи ЦСУ проводять у грудні цього року всесоюзний шкільний перепис. Перепис дасть характеристику всіх шкільних будинків загальноосвітніх шкіл (у тому числі і використовуваних не за призначенням) — гуртожитків, житлових будинків для вчителів, їдалень, шкільних і міжшкільних навчально-виробничих майстерень, а також докладну характеристику матеріальної бази шкіл, включаючи навчальне, господарське і виробничі устаткування. Це третій за роки існування радянської влади шкільний перепис (перший було проведено на 1 листопада 1920 року, другий — на 15 грудня 1927 року).

21 серпня в Москві відкрилась інструктивна нарада в питаннях проведення шкільного перепису. Нарада заслухала доповіді начальника ЦСУ СРСР В. Н. Старовського і заступника начальника відділу статистики культури ЦСУ М. М. Полубояринова. Найближчим часом інструктивні наради буде проведено в усіх союзних республіках, краях і областях.

Новий фестиваль молоді почнеться 27 липня 1962 р.

ХЕЛЬСІНКІ, 19 серпня. (ТАРС). Протягом двох днів у Хельсінкі відбувалося засідання Міжнародного комітету по підготовці VIII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. Комітет, у роботі якого взяли участь представники 24 країн, вирішив провести фестиваль у період з 27 липня по 5 серпня 1962 року в Хельсінкі. Кількість учасників фестивалю визначено в 15—18 тисяч чоловік.

Після виступу „Молодого комунара“

«І для активістів пора гаряча» — під таким заголовком в газеті за 16 липня ц. р. був надрукований критичний матеріал. В ньому йшлося про те, що в колгоспах імені Димитрова та імені Котовського Вільшанського району молоді лектори рідко виступають у полі, на токах, в польовому стані.

Секретар Вільшанського райкому ЛКСМУ П. Гудзенко повідомив редакцію, що статтю обговорено на засіданні бюро райкому комсомолу. Наведені факти підтвердилися. Бюро зобов'язало секретаря райкому ЛКСМУ т. Зієрову та керівника лекторської групи райкому комсомолу т. Швеця покращити роботу лекторської групи.

НА ТЕ Й ПІОНЕР, ЩОБ НЕ СИДІТИ БЕЗ ДІЛА

ВОЛОДЯ прокинувся від настирливого кукурікання попелястого півня, який ніби навмисне під самісіньким вікном горласто виспівував.

Миттю схопився Володя і відкинув подушку. Звечора він поклав туди будильник, але його там уже не було. Хутко скочив на ноги і побіг у кухню. Будильник стояв на столі і, рівномірно відцокуючи секунди, показував пів на восьму. Ні в кімнаті, ні на подвір'ї нікого не було. Значить, батько з матір'ю вже давно в полі, а його, бач, не розбудили, ще й будильник, заведений на 5 годин ранку, ухитрились витягти з-під подушки.

— Ет, знову пожаліли!— промовив сам до себе ображено хлопець. — А що мені тепер робити? Сьогодні перший день жнив. Бригадир учора казав, що можна й мені на машині зерно з-під комбайна возити. Я пообіцяв та ще й чесне піонерське слово дав — і на тобі. А що скажуть товариші?.. — Володя ледве не заплакав

Того дня Володя так і не був на роботі. Увечері, коли прийшли додому батьки, вирішив поговорити з ними начистоту. Запально й переконливо почав доводити, що вони ображають його таким ставленням. Хіба він маленький? І не Обломов, щоб по 24 години на добу спати. Перш за все, він піонер. А піонер ніколи без діла не сидітиме. Він — семикласник. А зараз така гаряча пора. До того ж, з хлопцями теж зобов'язання мають: будь-що виробити в колгоспі під час канікул по 65 трудоднів. Торік же мали по 86 трудоднів, ще й премію одержав. А ви...

— Ну, гаразд, синку, — заспокоюючи Володю, погодився нарешті батько. — Із завтрашнього дня я сам буду тебе будити...

Свого слова батько додержав. Наступного дня я їх зустрів, коли вони разом ішли в бригаду. А ще через півгодини Володя їхав на машині і радісно махав рукою зустрічним.

Володя Бегеза — учень Глинянської восьмирічної школи Новоукраїнського району. У місцевому колгоспі «Іскра» під час літніх канікул він працює не вперше.

Разом з ним трудяться також Володя Крисенко, Віктор Еміленко, Сашко Еміленко, Боря Нагорський, Віктор Донець. Хлопці беручкі до праці, всім цікавляться, прагнуть глибоко вникати у сільськогосподарське виробництво.

Правління артілі «Іскра» кращих учнів, які працюють під час канікул, щороку преміює цінними подарунками.

М. КОНОВАЛОВ.
с. Глиняна
Новоукраїнського
району.

На плантаціях Севлюського виноградарського радгоспу (Закарпатська область) почалося збирання винограду.

На фото: робітниці радгоспу Марія КЕРЧ (зліва) і Ганна ЧЕЙПЕШ готують виноград до відправки.
Фото Л. КОВГАНА. (Фотохроніка РАТАУ).

ПОДРУГИ. Фото Г. Чобітка.

ЗНАЙШОВ МІСЦЕ У ЖИТТІ

МИКОЛА вчився у сьомому класі, коли трапилося це нещастя. Розбирав з хлопцями залишки бомб, мін і снарядів, — одна необережність — і залишився без ноги. Годі й говорити про те, як переживав тоді. Що ж робити? Який шлях в житті обрати? А як же хотілося бути комбайнером чи трактористом, а то й шофером.

Тоді й вирішили Миколині друзі: просити правління колгоспу послати юнака на курси пасічників. Постановили на правлінні: нехай іде, вчиться.

Пробув Микола Іщенко рік у Дмитрівській сільськогосподарській школі. Повернувся — став господарем біля бджіл. І господарює по-справжньому. За вуликами слідкує, про те, щоб фацелія і люцерна були посіяні, піклується. Та хіба мало в нього тепер турбот? В них юнак і знаходить задоволення.

Уже й успіхи має. У минулому році від кожної бджолосім'ї по 36 кілограмів меду одержав. Друге місце серед пасічників району зайняв, набагато випередив навіть досвідчених. На цей рік теж плани немалі. По 46 кілограмів меду одержати від кожної сім'ї — ось його зобов'язання.

Любить юнак своє діло. І іншими справами охоче займається: бригадним клубом у селі Селіванове завідує. Часто тут і лекції читаються, і заняття гуртків художньої самодіяльності проводяться. Словом, знайшов хлопець своє місце в житті.

В. БУРЛАЧЕНКО.
Колгосп ім. Карла Маркса
Устинівського району.

Школа готова зустріти навчальний рік

УЖЕ трохи менше, як півмісяця, залишилось до того дня, коли шкільний дзвінок покличе дітей за парти, до навчання. В Онуфріївській середній школі вже все готове, щоб зустріти їх. В побілених класних кімнатах чисто, відремонтовано й пофарбовано всі парти, полагоджено покрівлю.

Зміцнилася матеріальна база школи. Для фізичного кабінету придбано необхідні меблі. Закуплено багато наочних посібників для природничого, фізичного і хімічного кабінетів. Значно поповнилась шкільна бібліотека, особливо літературою для I—IV класів. Старшокласники матимуть тепер у своєму розпорядженні повні збірки творів Гоголя, Чехова, Пушкіна, Лесі Українки, Лескова, Панча, Гончара. Всі учні закупили повністю підручники.

А поки що школярі відпочивають. Вони вже побували на екскурсіях у Ленінграді, Києві, Каневі, Дніпродзержинську та в інших промислових центрах і мальовничих місцях. Чимало учнів відпочило і відпочиває у піонерських таборах. Разом з тим вони беруть активну участь у суспільно-корисній праці в колгоспах, на кінзаводі, у виробничій бригаді та на своїй пришкільній ділянці.

Т. ЗІНЧЕНКО.
с. Онуфріївка.

ПРО ПІДГОТОВКУ КОСМОНАВТІВ

І. ДОБІР

РЕПОРТАЖ

... Герман ішов по зеленому полю аеродрому. Ледь-ледь почало розвиднятися. Пахло росою і ранковою свіжістю. Льотчик повертався з нічного польоту. Він дивився, як сонячними барвами спалахували хмари. Одна за одною гасли зірки. Раптом на обрії засвітилась нова зірочка і поплила по небосхилу. Лише за хвилину Герман спохватився:

— Супутник!

Біля дому його зустріла дружина.

— Знову не спала... — з докором сказав їй Герман. — Не треба хвилюватися, вночі так само просто літати, як і вдень. Ходімо послухаємо радіо.

Диктор урочисто читав повідомлення про новий успішний запуск радянського космічного корабля з тваринами на борту.

— Скоро людина... — задумливо сказав Герман. — Цікаво, хто вона буде?

На другий день він знову йшов по зеленому полю до своєї машини. Раптом позаду засигналив газик. Германа Титова викликали в штаб і повідомили, що завтра приїжджає комісія по добору майбутніх космонавтів.

— Чудесно! — вигукнув Герман. — Дозвольте подати рапорт?

...Комісія поїхала. І знову Германа Титова викликали в штаб.

— Ось направлення, поїдеш у госпіталь, — простягнув йому папір офіцер Подосінов.

— У госпіталь? — здивувався Герман. — Та я здоровий!

— Тому й посилаємо, що здоровий, — спокійно сказав Подосінов і знову посміхнувся. — Пройдеш космічну комісію!

Місце, куди приїхав Герман, було схоже на санаторій: берези, клени оточили невеликі котеджі. Він йшов по доріжці, устеленій кленовим листям. Воно шелестіло і розліталося, але Герман не помічав цього. Думав, як його тут зустрінуть. Чого завгодно, але такої зустрічі він не чекав: молода смішлива дівчина Валя взяла у нього направлення і відвела в палату. Там було вже повно-повнісінько льотчиків.

Почалася перевірка, перші відбірні випробування. «Підняття на висоту» у барокамері. Лікарі стежать за найменшими змінами в організмі пілота, відкачують з камери повітря і стежать, як впливає на льотчика розріджена атмосфера. Людина сидить у масці.

Не всім були під силу великі висоти.

Перед тим, як ввійти у барокамеру, Герман згадав слова інструктора: «Висота любить спокій. Тільки дуже міцні нерви витримують стратосферу!»

— Спокій! — командує собі Герман.

Повільно йде підняття. Біла стрілка на приладі з написом «висота» ледве-ледве повзе по круглому циферблату. Обличчя лікарів напружені: висота наближається до верхньої межі. Багатоканальний прилад кожної секунди веде запис усіх функцій: як працює серце, головний мозок, скільки дихань за хвилину, який артеріальний тиск... Ось самописці почали працювати швидко-швидко. Чорні штрихи щільно лягають один до одного.

— Спуск! — командує лікар, і механік у темному халаті повертає вентиль спочатку повільно, потім енергійніше.

Відчиняються масивні залізні двері камери, Герман, наче нічого й не було, спокійно знімає маску.

«Перше випробування витримав!» — з радістю думає він.

Потім були випробування і складніші. Особливо важко обертатися на центрофузі в положенні сидячи. Великі перевантаження з напрямом «голова — таз» мало хто витримував.

Герман Титов успішно проходив одне випробування за одним. На вібростенді спочатку було неприємно, по тілу пішла якась сверблячка, як буває, коли стоїш на підлозі старого автобуса, що деренчить. Але поступово звик, а потім навіть брав з собою на ці випробування книжку. Букви «танцювали» спочатку, але через дві-три хвилини Герман уже вільно читав.

Лікар-психолог Федір Дмитрович, весела людина з лукавинкою в очах, хвалив Германа за кмітливість. Він показав йому кілька таблиць, примушував запам'ятовувати розташування цифр, міняв їх і знову показував, але Титов усе підмічав, навіть те, що мінялось випадково.

Настав день, коли Германові, як і багатьом у палаті, видали документи і сказали: «Їдьте в частину, продовжуйте працювати».

— Невже відмова? — роздумував він.

Літав, працював. І раптом прийшов виклик. У комісії Титова повідомили:

— Вас відібрано для підготовки в космонавти. Можете переїжджати на нове місце.

II. ВИПРОБУВАННЯ САМОТНІСТЮ

Почалося нове життя. Насвітанку Герман їхав на тренування. Ввечері повертався трохи втомлений, але такий же життєрадісний, як завжди. Він з захопленням розповідав Тамарі про роботу, про прекрасних людей, які готують до польоту космічний корабель. Обережно, щоб не видати тривоги, Тамара питала чоловіка про небезпеки в космосі. І він нічого не приховував, ділився своїми думками:

— Ніхто поки що з людей у космосі не був. Як там — повинні сказати ми.

(Закінчення на 4-й стор.).

БОЛГАРСЬКІ ЗУСТРІЧІ

В ЧИСЛІ інших країн наша «Червона зірка» постачає посівні машини в Народну Республіку Болгарію. Саме цим пояснюється те, що мені пощастило у цьому році два місяці жити серед болгарських друзів і працювати консультантом по експлуатації наших машин.

Я побував у 18 округах країни. В МТС ми проводили семінари по вивченню сівалок, а також практичні заняття. Болгарські механізатори швидко опановували машинами. Серед слухачів семінарів завжди переважали юні обличчя, зустрічались і дівчата-механізатори. Одного разу я був здивований, почувши російську мову. Виявилось, що серед моїх учнів були члени болгарської комуністичної спілки молоді, які разом з нашими комсомольцями брали участь в освоєнні цілини.

За рубежем особливо приємно чути хороші відгуки про якість продукції свого підприємства. А наші сівалки «СКГК-6В», «СКГН-6» дуже прийшлися до вподоби болгарам. Та й про радянські трактори тут відгукуються не інакше, як: «Найкраща в світі марка!» Радянська техніка працює на широких ланах народногосподарських кооперативів, що утворились на місці роздрібнених селянських господарств, яких налічувалось до 4-х мільйонів. Зараз сільське господарство країни — на піднесенні. І однією з умов цього є одержання високих врожаїв кукурудзи, яку у цьому році в болгарських кооперативах сіяли широким фронтом. Точні і високі врожаї королеви забезпечують сівалки з червонозорівською маркою. І тому на адресу колективу нашого заводу надсилались теплі слова щирої подяки.

Поїздка в Болгарію справила на мене незабутнє враження. Квітучим садом називають свою країну життєрадісні, гостинні болгари. І це дійсно так. В зелені садів і виноградників утопають чепурні села, розкішними парками славляться міста. Дбайливо і зі смаком обсаджені деревами болгарські автостради.

Особливої мальовничості надає країні її багатий, рельєф. Тут і красиві, покриті на схилах лісами гори, і великі плодородні долини на узбережжях Дунаю. Неповторне враження справляє долина Троянд біля підніжжя Шипки. Це єдине місце, де розводять дорогу технічну культуру — троянди, з яких виготовляється застосовуване в парфюмерії технічне масло. Старі болгари розповідають з цього приводу давню і красиву легенду. В долині Шипки, говорять вони, відбувались важкі бої з турками за те, щоб здобути свободу. І ось там, де пролилась кров волелюбних болгар, виросла царіця квітів — троянда. Свято зберігають болгари пам'ять і про російських героїв Шипки, а також радянських воїнів-визволителів. Красиві пам'ятники, монументи споруджено в Софії, Руссе та інших містах, біля них ніколи не в'януть квіти.

Про болгарську молодь у мене найприємніші спогади. Їй властивий великий потяг до знань, до освіти. Вже в дитячих садках малюки вивчають іноземну мову, музику. І вже в цьому віці їм відомі слова «Хрущов», «Мир», «Гагарін». Болгарська молодь закінчує 8-річні або 11-річні школи з одночасним проходженням трудової практики на підприємствах або в сільськогосподарських кооперативах, щоб потім повносилим струменем влитись у трудову сім'ю.

Є у болгарської молоді свої хороші традиційні свята. Одне з них — 24 травня, день слов'янської письменності і культури. В цей день в містах і селах виступають сотні колективів художньої самодіяльності, лунають пісні і вірші народних поетів.

Найщиріші почуття у болгар до нашої країни, наших людей. Росіян тут називають ласкавим словом «братушки» ще з часів війни з турками, коли наші народи разом боролись проти навали.

Пригадується мені в зв'язку з цим один епізод. У Варні в ресторані для іноземців офіціант, літній болгарин, сказав мені:

— Цей ресторан — для іноземців, — і, прочитавши здивування на моєму обличчі, засміявся і додав: — Росіян у нас не вважають іноземцями.

Коли я від'їздив на Батьківщину, болгарські юнаки й дівчата просили адреси, щоб зав'язати дружню переписку. Зокрема, просили вітати червонозорівців, що випускають чудові сівалки. «Машини, що висівають у наш грунт зерна дружби», — так називали їх болгари.

З. ШЕВЧУК,
інженер-конструктор заводу «Червона зірка».

ПРО ПІДГОТОВКУ КОСМОНАВТІВ

(Закінчення).

Корабель нам збудували надійний. Бачив я його, сідав у кабіну, пробував управляти на землі. Все продумано, все розраховано. Техніка не підведе — головою ручаюся за це. Але ж це космос — величезний незвіданий світ. Де тебе чекає там небезпека, — не знаєш...

На другий день Герман сказав дружині, що йде на тривалий дослід — сідає в ізольовану барокамеру на багато днів. «Ти не хвилюйся, — заспокоював він Тамару. — Кажуть, там, як дома!»

...Три кроки туди. Три кроки назад. Крісло. Маленький стіл. Таблиця з цифрами. Прилади. Паперові пакети з харчуванням. І нікого. Багато днів — нікого. Земля десь далеко. Давно він не чув людського голосу. Земля говорить з Германом Титовим мовою приладів: миготять лампочки, червоні, білі, сині... Біла, біла, біла, синя — в перекладі на словесну мову це значить: «Починаємо роботу з таблицею».

Герман бере указку. На таблиці впереміжку розкидані червоні і чорні цифри.

— Одиниця — червона, двадцять чотири — чорна. Двійка — червона, двадцять три — чорна, — швидко говорить він у мікрофон і тут же показує то ту, то іншу цифру.

У вільний час Герман дістає олівець, підсовує ближче незакінчений етюд і починає малювати. В телевізор важко роздивитися, що там малює космонавт — як не силкувались лікарі, не вдалось побачити. Але ось якось увімкнули вранці телевізор і ахнули: поруч з таблицею в камері Германа з'явився портрет К. Е. Ціолковського. Задумливо дивляться з-під окулярів розумні, проникливі очі. Пишна російська борода. Не все в портреті вийшло точно — Герман малював його на пам'ять. Але вираз з дитинства знайомого обличчя він передав напрочуд вірно.

Коли лікарі зачинили за Германом Титовим важкі залізні двері в ізольовану камеру, вони з першої хвилини почали стежити по телевізору, як майбутній космонавт переносить самотність. Спочатку він часто піднімається з крісла, розглядає прилади — фотостимулятор, що сяє при світді ламп, сховану в стіні «моргалку», яку лікарі частенько вмикають при записі фізіологічних функцій, перевіряючи стійкість організму космонавта. Поглядає на годинник, який іде в камері дуже голосно. Потім він почав ловити кожний новий звук. Ось дзвінко капнула волога в колбу з регенераційної установки. Він зрадів цій краплині, як живій істоті! І знову все тихо.

Герман дістав з ящика викрутку, ніж, почав щось майструвати і наспівувати. Космонавт співав арію Руслана.

Шкода лікарю переривати арію, але космічний режим жорсткий, і черговий лікар посилає світлові сигнали: червоний, білий, синій — «перевірка зв'язку.» Білий, білий, червоний — «приготуватися до запису фізіологічних функцій».

Закінчилась робота, і знову Герман співає, малює, читає вірші. Ось він дістає з полиці томик Пушкіна і декламує:

Два дні нові були для нього
Самотні ниви та сади,
І сутінь бору вікового,
І плескіт тихої води;
На третій поле, гай і трави
Усе було вже нецікаве,
А там хилило і до сну;
Збагнув він істину сумну...

З цього дня радіо доносило «з космосу» глави з «Євгенія Онєгіна». Герман з якимсь захватом вчив їх напам'ять. Тепер знали напам'ять їх і лікарі.

Герман Титов ще не вийшов з сурдокамери, а лікарі вже зробили висновок: «Самотність витримав». Вчений-психолог Федір Дмитрович сказав:

— Титов — людина з багатою душею. Такий ніколи не залишиться самотнім, навіть сам на сам з Всесвітом.

III. НЕВГАМОВНИЙ

Яке містке слово. Невгамовний — це людина, у якої все життя — шукання.

Це було на іспиті з ракетодинаміки. Відомий академік слухав відповідь Титова, щось записував, робив на полях позначки.

— Стривайте, стривайте, — зупинив він Германа. — Я такого розв'язання щось не зустрічав. Цікаво, що у вас вийде?

І Герман показує академікові своє розв'язання однієї з проблем, доводить це обчисленнями і розрахунками. «У нього дослідницький розум», — каже академік про Титова на одній нараді.

На державному екзамені космонавтів Германові Титову дістався п'ятий білет. Він розповідає про орбіту штучного супутника Землі, креслить на звичайній шкільній дошці, мріє вголос:

— Настане час, наші вчені знайдуть таке паливо, створять таку конструкцію ракети, що корабель можна буде виводити на орбіту плавно, поступово. Орбіта виглядатиме ось так...

І Герман малює на дошці орбіту майбутнього. Хто знає, може йому й летіти по цій орбіті... Він пропонує щось своє, мріє сміливо, не боячись помилитися.

Йшли тренування, і на кожне Герман приходив з запитанням «навіщо?», «як?», «чому?» Цікавості його не було межі. Його цікавило абсолютно все. На заводі він обійшов усі цехи, розпитував конструкторів, помацав кожний гвинтик ракети. Помітивши в одному з цехів силу-силенну різних проводів і кнопок, він запропонував підвести їх до одного пульта.

...Перший у світі політ у космос Ю. О. Гагаріна космонавти відсвяткували, і знову почалась буденна робота. За старою авіаційною традицією відбулось обговорення польоту. І тут Герман Титов лишився тим самим невгамовним. Він вносив одну пропозицію за одною. Всі 108 хвилин він уважно стежив за польотом Юрія, все помічав, аналізував роботу друга.

Настав і день старту Германа Титова. В космос злетів корабель-супутник «Восток-2», несучи на борту нового відважного громадянина Радянської Батьківщини.

Так, космос стає підвладним людям — радянській людині.

Ольга АПЕНЧЕНКО.
Кор. ТАРС.

На знімку: льотчик-космонавт майор Герман Степанович Титов на велосипедній прогулянці.
Фото В. Баланова та В. Смирнова.

ХОЧ І ВЗЯТО РЕВАНШ...

У ПЕРШОМУ крузі чемпіонату країни і республіки з футбола серед майстрів класу «Б» кіровоградська «Зірка» зазнала поразки від ровенського «Колгоспника» — 1:2. Слід було сподіватися, що в другому колі її гравці прагнутимуть взяти реванш. З таким бажанням вони і почали зустріч, що відбулася в Кіровограді. Вже на другій хвилині лівий крайній нападу Віктор Філін виводить на удар свого партнера Бориса Петрова, а той відкриває рахунок.

Та після цього ініціатива здебільшого на боці гостей. Вони демонструють темпераментну злагоджену гру. На відміну від місцевих спортсменів — відзначаються точними переданами м'яча, великою волею до перемоги. Але змінити рахунок їм не вдається. Вони не можуть довести до кінця добре початі комбінації. Часто цього не дозволяють зробити захисники і воротар «Зірки».

І другий тайм проходить при ігровій перевазі ровенчан. Прориви кіровоградців носять епізодичний характер. Тривалий час жодна з команд не може змінити рахунок. На 65-й хвилині правий півсередній нападу «Зірки» Євген Черкасов обводить двох захисників і... Удар був не досить точний, але м'яч від ноги центрального захисника «Колгоспника» влітає у сітку.

Так з рахунком 2:0 на користь кіровоградців закінчився цей матч. Але прихильники «Зірки» не зовсім задоволені цією зустріччю. «Зірка» може і повинна грати значно краще, значно наполегливіше.

Зараз турнірна таблиця має такий вигляд:

	І	В	Н	П	М	О
Одеса	21	18	3	—	40:7	39
Вінниця	24	15	5	4	38:18	35
Кіровоград	23	12	5	6	50:25	29
Чернігів	24	10	9	5	34:34	29
Миколаїв	24	11	5	8	38:31	27
Чернівці	24	10	7	7	43:36	27
Львів	24	11	4	9	28:26	26
Ровно	24	10	4	10	42:45	24
Станіслав	23	10	4	9	34:43	24
Київ	23	9	5	9	40:28	23
Хмельницький	23	6	5	10	33:34	21
Тернопіль	23	8	4	11	31:35	20
Житомир	23	7	5	11	28:31	19
Ужгород	24	7	5	12	18:31	19
Черкаси	24	6	7	11	14:33	19
Дрогобич	24	6	6	12	18:36	18
Херсон	24	6	4	14	20:36	16
Луцьк	23	1	5	17	20:40	7

ХРОНІКА
волейбола та баскетбола

У Хмельницькому проведено першість ЦР ДСТ «Авангард» з баскетбола другої групи. Право на участь в першості дістала і кіровоградська команда агрегатного заводу.

Перша зустріч із спортсменами Чернівців закінчилася перемогою наших баскетболістів з рахунком 48:26. Решту ігор кіровоградці теж провели на високому технічному рівні. Вони виграли у закарпатців (49:45), у вінничан (47:39).

Завоювавши перше місце, спортсмени агрегатного заводу одержали право на перехід у першу групу.

З. ВАСИЛЕНКО.

На запрошення заводської ради ДСТ «Авангард» «Червоної зірки» в Кіровограді перебували волейбольна чоловіча та баскетбольна чоловіча і жіноча команди Дніпродзержинського азотно-тукового заводу.

Минулої суботи та неділі відбулися цікаві товариські зустрічі. В перший день змагань чоловіча команда місцевих баскетболістів перемогла гостей з рахунком 57:38, а волейбольна команда дніпродзержинців виграла у своїх суперників (2:1).

Місцева жіноча баскетбольна команда програла своїм суперницям (39:32). Не змогла взяти реваншу і команда баскетболістів.

У вересні червонозорівці виїдуть з відповідним візитом до Дніпродзержинська.

Є. БЕСАРАБ.

ЗМАГАННЯ ПАРАШУТИСТІВ 4-х КРАЇН

ПАРИЖ, 21 серпня. (ТАРС). За 85 кілометрів від Парижа на полі аеродрому міста Ла Ферте-Гоше відбулися товариські змагання парашутистів Франції, Радянського Союзу, США і Болгарії.

В загальнокомандному заліку радянські парашутистки зайняли перше місце, значно випередивши по очках спортсменок Франції і Болгарії. В особистому заліку на перше місце вийшла Віра Зубова, на друге — Світлана Крячек і на третє — Флора Солдадзе.

Серед чоловічих команд перемогли американські спортсмени, на другому місці — команда СРСР, на третьому — команда Болгарії. В індивідуальному стрибку на точність приземлення з висоти 1.000 метрів першість завоював Лой Брайди (США), на другому місці — Валерій Шелуха (СРСР).

Т. в. о. редактора
В. КРАМАРЕНКО.

КІНОТЕАТР «МИР». Для дітей — «Хлопчики». Початок о 10 год. ранку. «Жінка в халаті». Початок о 12, 2, 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР «СИВАШЕЦЬ». «Червоні паруси». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 20 хв. ранку, 1 год. 10 хв., 3 год. дня, 4 год. 50 хв., 6 год. 40 хв., 8 год. 30 хв., 10 год. 10 хв. вечора. На літньому майданчику — «Перші радощі». Початок о 8 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Документальний фільм «Світ аплодує». Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «Доля Марини». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова Облвидаву, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00694. Зам. № 5578. Т. 27.000.